

Sygn. akt II CZ 38/12

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa Z. D. – H.
przeciwko D. K. – K. i A. G.
o wykonanie zapisu testamentowego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 13 czerwca 2012 r.,
zażalenia pozwanej D. K. – K.
na postanowienie Sądu Okręgowego
z dnia 31 marca 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 31 marca 2011 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę kasacyjną pozwanej od wyroku sądu Okręgowego z dnia 2 grudnia 2010 r., z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia. Pozwana zaskarżyła to postanowienie w całości i wniosła o jego uchylenie. W uzasadnieniu wskazała, że wadliwie została oznaczona wartość przedmiotu sporu, a następnie wartość przedmiotu zaskarżenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powódka wnosząc pozew, na podstawie art. 19 k.p.c., oznaczyła wartość przedmiotu sporu na kwotę 12.000 zł. Wartość ta nie została zakwestionowana ani przez Sąd pierwszej instancji, ani też przez pozwaną. Tym samym, w sprawie nie zastosowano art. 25 k.p.c. i nie sprawdzono wartości przedmiotu sporu, co spowodowało utrwalenie podanej wartości jako wartości przedmiotu sporu w sprawie. W judykaturze wyjaśniono, że wskazana w pozwie wartość przedmiotu sporu, która nie została sprawdzona przez sąd pierwszej instancji w myśl art. 25 § 1 i 2 k.p.c., pozostaje aktualna w postępowaniu apelacyjnym i kasacyjnym (por. postanowienie SN z dnia 20 października 2008 r., I PZ 26/08, OSNP 2010/5-6/67). Z tego też względu wskazanie przez skarżącą w skardze kasacyjnej wartości przedmiotu zaskarżenia na kwotę wyższą niż wartość przedmiotu sporu, w taki sposób, aby sprawa była zaskarżalna tym nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, nie może odnieść skutku.

Sąd Okręgowy zasadnie więc wskazał, że wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 12 000 zł, a tym samym skarga kasacyjna w sprawie jako niedopuszczalna (art. 398² § 1 k.p.c.) podlegała odrzuceniu.

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.